

Dit is het verhaal

Gert Groenendijk

Gedichten

Uitgeverij Oorsprong

Inhoudsopgave

Dit is het verhaal	9
Voor eeuwig in de onvindbare straat	11
Honger	13
Onderpand	15
Voorboden	17
Bunker	19
Ultieme code	21
Een gewaad van glas	23
Het licht legt aan bij bleke muren	25
Een onneembare afstand	27
Ruimte en tijd zijn nu uitgetreden	29
Volg de staartster	31
Staketsel	33
Achtergelaten heft tijd zichzelf op	35
Lege beker	37
Tafereel	39
Erfenis	41
Jazz	43
Onontgonnen domein	45
De middag hangt verslagen in de touwen	47
Verraad aan onszelf	49
De dagen jagen mij op	51
Ze nadert	53
Steeds kouder de letters	55
Een invasie	57
Straf mij, kom	59
Taal en tekens	61
Steeds weker	63
Nu de eindeloosheid zich toont	65
Er opent geen deur meer	67
De ochtend kleurt me	69
De storm luwt	71
Schaakmat	73

Dit is het verhaal

Uit het beeld dat mijn blikveld omspant,
verschijn jij op de rode loper die ik voor je uitleg.
Door het waas dat mijn netvlies verpakt,
betreedt je mijn wereld, die ik aan je voeten leg.

In het boek dat geen pagina's telt,
verrijs jij in de woorden die ik met je letters maak.
Dit is het verhaal, op schrift gesteld,
-op witte vellen papier, blanco, nooit aangeraakt-,

over uren die niet uit tijd zijn gebouwd:
die zijn immer in mij, behoud en beheer ik zorgvuldig.
In deze stad die ons verborgen houdt,
lever ik mijzelf uit aan jou, en pleit ik 'schuldig'.

Ik wil levenslang, moet de tijd dus temmen:
de aarde in zijn baan om de zon zien te remmen.

Voor eeuwig in de onvindbare straat

Na anderhalf uur volg ik de afslag,
neem de eerste rechts, schakel op naar z'n vier.
Gebouwen die ik hier niet eerder zag,
verdwijnen per meter uit het vizier.

De doorgetrokken streep die 'k achterlaat,
de verkeersdrempels en de stoplichten
onnodig als de borden langs de straat,
wegaanduidingen loze berichten:

de wegen leiden tot hetzelfde punt.
Jij komt van alle kanten, hebt voorrang.
Er is geen toeval, geen kop of munt.
Ik neem de enige weg die ik gaan kan.

'k Parkeer, voor eeuwig in de onvindbare straat.
Op weg naar jou is er niets dat ik achterlaat.

Honger

Deze lunchroom op de eerste etage
kijkt aan stuurboord uit op een stadse straat.
Geen opsmuk, doorzichtig, geen vitrage,
een etablissement dat te raden laat.

De straat is voor een deel opgebroken
en aan de overkant staan bouwketen.
Hier zitten wij, als ondergedoken
op een adres dat wij alleen weten.

We bekijken 't menu, we bestellen:
zalm met omelet op zuurdesembrood.
Elke hap ervan doet de tijd versnellen;
de leegte van het bord wordt vol en groot.

We zeggen elkaar: eet wat je wil,
deze honger naar jou, krijg je niet stil.

Onderpand

We gaan naar buiten, zien onszelf lopen
en begeven ons in publiek domein,
vragen onszelf af of je tijd kan kopen
die ons steeds te snel af wil zijn.

We zijn in een straat buiten ons zelf beland,
aan het oog van de wereld onttrokken,
huizen losgekomen uit steens verband
en slechts de stilte bij ons betrokken.

We zijn in een staat buiten het heden,
staan dan voor 't hek van een glasblauw pand.
We willen terugkeren op onze schreden,
het heden geven als onderpand:

gestolen tijd vinden van een begin
dat niet eindigt, -niets haalt ons in.

Vorboden

De wolkenlucht ontvlucht het schilderij
dat opgespannen willoos achterblijft
in een ver verleden, voorbij, verstijfd
en trekt over de daken, komt langs zij

deze herfstdag, met ruiende bomen.
Er liggen frisse vlekken op de straat,
-korst op huid die de wond achter zich laat;
vorboden van tijden die gaan komen.

Ik kijk naar een oude film, zwart-wit/stom.
Op tafel staat een glas met donker bier.
Maar hoewel aanwezig, ben ik niet hier,
ben weg naar vanwaar ik niet terugkom.

Ieder moment calibreert de afstand.
Maar wij weten: tijd staat aan onze kant.

Bunker

Iemand gaat in gedachten hier voorbij
auto's die met de neus aan de stoeprand staan
-bepakt en bezakt boodschappen gedaan-,
haar blik ligt op straat, maar ze ziet opzij

niet dat een parkeervak in een zwart gat verdwijnt:
bezet gebied, buitgemaakt op het heden.
Schijnbare rust, gewapende vrede
heerst er, een staakt-het-vuren met de tijd.

't Regent. De autoruiten zijn beslagen.
Wij zijn van de aarde losgeraakt,
bij een andere wereld aangehaakt;
voor even is de vijand verslagen.

Deze auto, een bunker die wordt gevuld
met de ruimte die ons teder omhult.

Ultieme code

De mist baart een toren, een goddelijk kind
uit steen en verlangen. Straks zal hij de zon
aan zijn spits steken, even, en vanavond
de sterren strelen die hij als vanzelf vindt.

Momenten weken zich los uit de uren,
hollen de tijd uit. De wind wordt ijler,
slingert zich om en verleidt de pijlers,
en onttrekt materie aan het steen van de muren.

De letters breken uit een achterhaald woord
om zich in een ultieme code te hergroeperen:
wij zwijgen om het spreken te leren
van een taal die zich aan niets en niemand stoort.

Ik zie je, je loopt het gebouw uit en
keert mij ondersteboven, binnenstebuiten.

Een gewaad van glas

Het water dat je huid met druppels bekleedt
zit je gegoten als een gewaad van glas.

Voordat je jezelf afdroogt en weer aankleedt,
kijk je naar het bed waarin je zojuist nog lag.

Je drinkt water en sap, je haar in een staart,
in een blauwe broek en dito shirt, -je ontbijt
en hebt even geen enkel idee van de tijd
als je jezelf betrapt dat je wegstaart.

Het ochtendlicht valt schuin op het keukenblad,
waarop bekers en borden als in een verstek
staan opgesteld als je je jas pakt en vertrekt
via de creche naar je werk in de stad.

Je kijkt even in de spiegel van opzij:
het beeld dat je zoekt komt niet naderbij.